

www.e-rara.ch

Gabrielis Cossartii e Societate Iesu Orationes et carmina

Cossart, Gabriel

Parisiis, 1690 ...

Zentralbibliothek Zürich

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-30345>

In obitum Gabrielis Cossartii epicedia.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelnformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

I N
O B I T U M
G A B R I E L I S C O S S A R T I I
E P I C E D I A .

Natus est Gabriel Cossartius Pontifera, in Vexino Francico, familia nobili, postridie Kal. Novemb. anno Christi 1610. xv. Anno deinde ætatis circiter decimo octavo in Societatem JESU admittus, perfunctusque variis in locis docendi munere, Rhetoricam demum Lutetiæ Parisiorum singulari doctrinæ fama septem annos professus est. Quo tempore orationes habuit eas quinque; quæ tunc separatim editæ, & exceptæ maximo plausu, nunc autem collectæ exhibentur.

Quanta fuerit ejus in dicendo copia, ostendunt panegyrici ad Regem duo; non stylo minus, quam tempore inter se differunt; tum illa ad Armandum Borbonium gratiarum actio. Quanta vero ejusdem fuerit & quam expedita vis, probant ea quæ adversus doctrinæ novitatem meditate; tum quæ ex tempore, in Rami novitatisque defensore, maxima hominum admiratione di-

xit. Quæ quidem oratio, absque in-
scriptio-
ne foret, multarum vigiliarum opus merito
haberetur: habereturque omnium iudicio lon-
ge optima, & exacta ad perfectissimam
eloquentiæ formam; & ab acuto illo ac
juveniligenere, quod aliquando amaverat,
remotissima.

Par in carminibus varietas. Ut enim erat
ejus ingenium in quamcumque formam li-
buisset, non tam impetu ac natura, quam
ratione & iudicio flexibile; nec poësim
quasi propriam artem colebat ut plerique,
quorum idcirco interest unum eundemque
perpetuo tenorem & characterem servare:
ita numeris, modo cum Virgilio gravibus,
modo cum Statio tumidis, cum Horatio
solutis, cum Ovidio facilibus utebatur; pro-
re, & tempore, & eorum captu atque sen-
su, quorum in gratiam usumque scribebat.
Idcirco utile visum est, & tempus & sty-
lum carmini cuique suum inscribere, ut
ætatis consiliique ratio aliqua haberetur:
neque ea quæ ad exercendos in schola dis-
cipulos Ovidiano more ac modo effuderat,
omnia colligere; sed eorum quasi excerpere
florem, cætera quæ minus habebant amœ-
nitatis, amputare.

Scholis egressus, poësim vix deinde at-
tigit; nec nisi invitatus & quasi coactus

ab amicis, quorum rogatu Vechianam imaginem & Mortis apologiam scripsit : spon-
te quam paucissima ; nec fere quicquam ,
præter epistolam Horatii stylo unam alte-
ramve , quam sibi ex omnibus suis minime
malam videri interdum fatebatur.

Reliquam ætatem dedit gravioribus liti-
ris , imprimis Conciliorum maximæ editio-
ni, quam inchoatam summo labore a Phi-
lippo Labbeo , ipse accuratissimo studio per-
fecit, & octodecim voluminibus universam
complexus est. Quo perfunctus opere, dum
alia meditatur , feбри decessit Lutetiæ Pari-
siorum , in Collegio Societatis Jesu , xiv.
Kal. Octob. Anno Christi 1710. 1710. LXXIV.
ætatis LIX. Vir ingenio facili peræque ac
sublimi, doctrina multiplici, moribus com-
modis : religione in Deum, pietate in pau-
peres , multo etiam quam cæteris laudibus
insignior.

DE OBITU COSSARTII.

Qui blandi studiis Cossartus floruit otii,
Et tot inexhausto pectore clausit opes :
Ille : Per humanas , inquit , sat lusimus artes :
Jam Divina libet visere , terra vale.

PETRUS DANIEL HUETIUS,

GABRIELIS COSSARTIE

TUMULUS.

VOS placidi manes, vos umbræ, animæque silentum,

Parcite, carminibus si vestra silentia turbem.
Ille meus studiorum, idem morumque magister
Occubuit Cossartus; & alta in nocte reliquit
Mœrentes Musas, doctas & Apollinis Artes.

Sint alii tristem tumulum qui floribus ornent:
Pallentes violas, & purpureos hyacinthos,
Et pro more ferant accensi thuris honores.
Vulgaris pompa hæc fuerit vulgaribus umbris:
Longe alios, Cossarte, tibi meditamur honores.

Primus ego ante alios longe mœstissimus omnes,
Olli qua tumulum tristes posuere Camenæ,
Pulvere conspersus caput, & subpallidus ora,
Lamentis implebo locum: dextraque tremente
Fumantem attollens tædam, tubatus & amens
Cossarti sacra vixdum tellure repostos
Lustrabo cineres: mox terque quaterque vocabo
Illius ingentem querulis clamoribus umbram.

Hic aderunt mecum, jam ingloria turba, poetas
Omnes funereis evincti tempora vitris,
In tumulum immotis defixi obtutibus omnes,
Confusos inter gemitus lugubre sonantes
Impellent citharas: & amabunt ducere voces,
Quiles nupta solet cari post fata mariti.

Luctus ubique, & ubique dolor. Mors nescia flecti
Secum Un bras, Noctemque trahet, dirasque sorores.

Si flecti eloquio potuisset, care magister,
Nunc oculoque tuos, tua nunc simul ora tueri,
Et dantem præcepta iterum te audire liceret.

Illum Musæ omnes, illum sibi poscet Apollo
Ne quicquam: vobis silet, æternumque silebit.
Sed quid ego hæc autem! Cossartum æterna lo-
quentur

Quæ scripsit feris monstranda volumina seclis.
Illius immensas non uno carmine laudes
Alterni repetent cantu, quibus ore profundo
Mens viget & magnos agitat sub pectore sensus,
Magni oratores: Cossarti dicta retexent,
Attollent facta egregia: ut postaverit hostes
Fulminibus verborum, omni dum ex parte va-
gantur.

Tartaræ pestes rupto ex Acheronte profectæ,
Quæ nova in antiquos spargebant dogmata ritus.
Ostendent alii, pro religione tuenda,
Seclorum tot opes, congesta volumina patrum,
Depositamque fidem, decreta antiqua priorum:
Quos densæ eripuit nocti & crudelibus umbris
Cossartus, dubiis infundens lumina rebus.
Tum quæ conciliis manifesto numine pleni
Dictavere patres, manibus pia scripta tenebunt
Et Pietas, & cana Fides, & nuda Vetustas.
His radiis indura, nova sub luce micabit
Religio, puro populos & lumine pascet.
Sub pedibus domiti Errores, Fraudesque resectæ;
Et maletuta fremunt positis Mendacia larvis.

Hic peplo velatæ Artes manifesta doloris
Signa dabunt. Toto Fœundia pallida vultu,
Scissa comas, & tunsa sicut muta ora tenebit;
Et, quibus illa placet, non amplius illa placebit
Illecebris: verba egregia, artificesque figuræ,
Fandi mille artes, vana ornamenta jacebunt.

Juxta, pallidior numeros oblita Poësis
Grande supercilium & præclara insignia frontis
Ponet, & incipiet Latios dediscere fastus.

Tum citharas & plectra, tubas calamosque refrin-

get;
Tristes exuvias, & inania munera varum
Illius imponet memori figetque sepulchro.

At dum quisque suo studet indulgere dolori,
Non adero pompæ vanus spectator. Adeste,
Artifices magnorum operum, celebresque magistri:
Ipse implebo meas tanto pro funere partes.
Excelsam, ingentem, Pario de marmore ponam
Pyramidem, magno incumbat quæ multa sepulchro:
Illa quidem invidiam contra annorumque ruinam,
Sculpta laboratis feret argumenta metallis.

Hic, Cossarte, tuum facili excudatur in auro,
Quo septemgemini sonuerunt undique colles,
Sacrum, augustum, ingens, & non imitabile car-

men.

Cernere erit triplices, diademata sacra, tiaras,
Stemmataque, & pictos grandi sub imagine vultus:
Ipsam & *Rechiaden*: fossus qui pectore ferro,
Barbaricis tua, Christe, sonat dum nomina terris,
Purpurea meruit caput insignire corona.

Addam, cum Latii quondam foret arbiter oris,
Iudice sub tanto non ipsis credere Musis,
Non ipsi vates voluissent credere Phœbo,
Addam tot noctes, vigilataque scripta torannos;
Tot præclara reperta, indefessosque labores:
Si quando altarem tractaret pondera rerum,
Ostendam, ut rivis doctrina undaret apertis.

Hic scuto rapidum flumen calabitur aureo,
Captivos fluctus ripis evolvere iniquis
Impatiens: victor tandem & sibi redditus amnis,
Exultans campo jam liberiore vagari,
Divitias undarum omni cum flumine pandet.
Illie sub variis proponat multa figuris
Artificum manus, & stellas in nocte micantes;

Sideraque, & positos fummis in turribus ignes,
Qui faciles portus vicinaque litora monstrant.
Parte alia in teneros se flores plurimus imber
Desuper effundat: rediviui hoc munere flores
Attollant capita, & cælo latentur amico.
Fas erit hic veros dulci sub imagine sensus
Perlegere, & magnas Cossarti agnoscere dotes:
Ut quondam cæli magno inflammatus amore;
Arderet juvenum teneros componere mores.
Hunc quoties, tenui nondum ausus fidere Musæ,
Famæ avidus juvenis clam consulturus adibam:
Ille quidem nostros tollebat ad æthera versus;
Et me digna loqui, me cedo scribere digna,
Atque inhians pendere meo fingebat ab ore.
Protinus illectam per tot præconia mentem
Flectebat, me multa docens; magnique Tonantis
Concilia abstrusa, & totum referabat Olympum;
Quærerem me frustra magnum per carmina nomen:
Longe alios animi exuperans signabat honores;
Sed vasto Oceano longum maris æquor arandum.
Tum brevia & Syrtes & navifragas Sirenas
Monstrabat, facilemque viam cursumque docebat;
Omnia quæ puro describam carmine vates.

Nec, Cossarte, tuos obitus, supremaque fata
Præteream. Duro in saxo testabor amorem
Ipse meum. Vidistis enim, & memorare potestis,
Quicumque incolitis Clarii juga sacra poetæ.
Me miserum! his oculis vidi hanc procedere pom-
pam

Ordine flammæ longo: vidi ipse magistri
Exequias tristes & lamentabile funus.
Ibant pullati, dejectique ora sodales;
Et longum per iter carmen ferale canebant.
Cossarti procul aspiciamus miserabile corpus
Impositum molli feretro: quem torrida febris

Abstulerat, crudæ sub tempora prima senectæ.
Ut vidi pressos oculos, pallentiaque ora:
Quos ah! tum gemitus, quæ tum lamenta per
auras!

Hos gemitus audistis, & hæc lamenta, Camenæ.

Extremum adjiciam, quantos mea Gallia luctus
Fuderit, ut tristes ulularint undique Musæ.

Mœstior una tamen studiis quæ præfuit olim

Melpomene, hos versus dilecto inscribet alumno;

Exilio e longo quas ille reduxerat artes;

Has moriens traxit secum, conditque sepulcro.

SANTOLIUS Victorinus

IN FUNERE

GABRIELIS COSSARTII.

Postquam vitales liquit Cossartius auras,
Lutetia ingentem dum mœsta efferret alum-
num:

Ipsè ego turbatus communi pectora luctu

Ibàm in secessum nemorum; quo me altus agebat

Imo in corde dolor. Quantum tibi lumen adem-
ptum

Gallia! quantum uno, dicebam, in funere perdis!

Quantus erat, quas non vasto comprehenderat
artes

Ingenio! quam multiplicis nosse intima linguæ,

Et sacros Sophiae solers penetrare recessus!

Scriptorum seu difficiles dissolvere nodos,

Sive opus e priscis exempla recondita seclis

Promere continuo; nam quis præstantior alter?

Quis non eloquii divinum robur, & acre

Judicium, aut natam miratus ad omnia mentem?

Hæc & plura, vetant tristes quæ dicere Musa,
Voluebam: interea torpor gravis occupat artus.
Fluminis ad ripam sedeo, qua plurima mollim
Præbuit herba torum. Lentis hic flexibus amnis
Triste sonans, & quæ sylvis immurmurat aura,
Et querulæ volucres; & amica gementibus umbra,
Inducunt placidum per languida membra soporem.

Ecce autem, seu vera dolor sibi somnia fingit;
Seu simulacra, prius vigilem quæ plurima mentem
Perculerant, una somnus sub imagine junxit:
Ignotas subito videor mihi raptus in oras.
Planitie in magna, qua purior ætheris aura
Elysiis blando referebat lumine campos:
Templum erat augusta surgens ad sidera mole.
Ante fores templi pratis in mollibus ævum
Læti agitant, doctas olim quicumque per artes
Insignem meruere æterna in sæcula famam.
Dextram oratores; lævam, quis carmina cordi,
Quos citharæ cantusque juvant. It tempora cir-
cum

Omnibus Aonio contexta e flore corona.

Hinc quibus Hebræas audire & reddere voces
Cura erat; aut Arabum Grajunque; & quotquot
Eorū,

Occiduarū quot sunt, varias addiscere linguas.
Parte alia quibus ætatis monimenta vetustæ
Excitere, aut præscos studium est evolvere ritus:
Et quos præterea fuerit mora longa referre.

Dumque oculos circum intentus per cuncta fe-
rebam:

Continuo lætis resonat clamoribus æther.
Respicio. Subit ecce ingens Cossartius: illum
Gloria sublimem curru fulgente vehebat.
Prætinus occurrit vatū chorus omnis, & ire
Ardet in amplexum. Salve o, cui Gallia plaufit:

Seu cum *Thiopoli* ex alta famam ire juberès,
Et populis late *Enguinei* memorare triumphos;
Seu vos, *Niverides* Nymphæ, & te *Mantua*,
triste

Principis amissi fatum desere doceret.

Ipse tuos gestit meminisse, & dicere versus
Applaudens Tiberis: nec tantum clarus Apelles
Fortis Alexandri vultum referente tabella;
Quantam *Vechiada* famam tibi fecit imago.
Ergo ades, & nostris comitem te cœtibus adde:
Noster eris. Nec te pigeat, vir maxime, vatùm
Censeri numero: nos Divum cura vocamur.
Ipsi etiam magnis virtus quos inclyta factis
Evexit calo, Musas & carmina amarunt.

Contra oratores: Vestram non ille per artem
Tantus erat, tantum meruit nec carmine nomen.
Multa quidem priscis non inferiora poetis
Quondam etiam juvenis, pro tempore, lusit: at
olli

Præcipuam ingenii peperit facundia laudem.
Testis erit Musis mons Clarus & hospite Phœbo,
Lutetia ex omni quo turba effusa ruebat.

Seu caneret *Lodoicum armis*, & pace potentem;
Seu tibi *Borbonidum* proles, *Armande*, referret
Pro dulci hospitio Musarum nomine grates:
Seu Stygiis ausam *Novitatem* erumpere claustris,
Et regno triste exitium sacrisque parantem
Protereret. Sensit causæ malefanus iniquæ
Defensor, quantum dicendo *ex tempore* posset.

Dumque hunc divisi studiis adungere cœtu
Quisque suo certant: Ultra ne tendite, dixit
Gloria: quæ quondam cecinit, servate poetæ.
Vosque oratores quidquid vena ubere fudit
Eloquii cædro inscriptum servate perenni.
Quin etiam huic statuat, si sic placet, ocyus artes

Erigere hic properent. Genius plaudentibus alis
Deluper incumbens, viridi de fronde coronam
Ipse suis manibus circum sacra tempora nectat.
Hanc circum vates adsunt fandique magistrī,
Aut alia qui cumque insignis floruit arte.
Adsint, & Sophiæ sacrum & venerabile numen,
Et divinarum suprema scientia legum,
Virtutumque omnis lato chorus agmine plau-
dat.

Hæc adeo æternum vobis seruetur imago:

Sit satis hoc. Ipse est alia mihi sede locandus.

Et templum ostendens: hæc illi debita fides.

Dixerat: impulso panduntur cardine portæ,

Lux micat: apparent positi longo ordine pa-
tres

Concilium augustum, quales oracula quondam

Confessu in magno sacris de rebus habebant.

Huc subit exiliens curru Cossartius: illum

Gloria deductum templi penetralibus infert.

Fit plausus: fugit attonito de pectore somnus.

JACOBUS DE LA BAUNE. S. J.

AD ANT. VERJUSIUM S. J.

IN FUNUS

GABRIELIS COSSARTII.

ODE

Docta vix ego *Vinea*,
Cui regina suam Melpomene lyram

Summo munere, fortium
 Ad dicenda virum prælia cesserat
 Doctræ vix ego *Vinea*
 Flendos late obitus plangere cœperam.
 Cum tu me, bone Verjusi,
 Ex his ire alias in querimonias
 Collarti exequiis tui,
 Blanda triste gemens sollicitas prece,
 Illo nempe superstite
 Vestri sæva nimis fata Petavii
 Sirmondique sagacis, &
 Mambruni Ausonia præcipui tuba,
 Gens Ignatia jam minus
 Flebatis querulo funera pectore.
 Verum qui potes hunc novis
 Romani fidibus pangere barbati,
 Quid me carmina flagitas?
 Me longe melius vate procul canes
 Ut puri teretem eloqui,
 Sublimemque animi semper, & undique
 Densis obsita nubibus
 Obtutu penetrantem omnia lynceo,
 Et Suada & Sophia & chorus
 Omnis Castalidum cingere amaverint:
 Ut mox grandia carmina,
 Divinique modorum æmula Virgili,
 Magni sponte sacraverit
 Umbris *Vechiada*, quem manus impia
 Pro Christo haud timidum mori
 Ferro transfadigens vexit ad athera,
 Addes his quoque dotibus,
 Ut rupta in superas monstra recens domos
 Ima de Styge, perfido
 Virus mortiferum per male credulas
 Mentis spargere dogmate,

Coetu conspicuo , quæ calami prius
Certa cuspide fixerat ,
Linguae prouerit fulmine vindicis.
His ergo his numeris , quibus
* Fratrem tam celebrem , tam subita tibi
Subduum nece congemis ,
Cossarti indigetis sic simul asperum
Funus. Fors erit ut tuis
Lamenta ad patria fletibus excites
FERNANDUM , Aonii decus
Tutelamque chori : qui Latii dolens
Vatens eximios modis
His fraudari opibus , quas licet impari
Cantu Gallica splendas
Dudum Musa refert ; non placido prope
Solus lumine respicit ,
Et magno e Padera quem bene temperat ,
Largis muneribus beat.
Sed quis de Clario monte , quis interim
Tam gratum mihi perstrepit ?
Cossartique canens tot decora inclyta ,
Omnes ex Heliconiis
Musas verticibus deuoat ? ut gravem
Frisonis citharam tui ,
Facundique Ruæi attonitis melos.
Insigne auribus haurio !
Huic , o Verjusi , & huic rite canentibus
Sacro digna silentio
Actutum tacita plaudere amem lyra.

C. DU PERIER.

Joannem Verjusium Abbatem , Antonii germanum.

COSSARTIUS AD AMICOS
NE SUUM MORTALI VITA
EXCESSUM LUGEANT

NE mihi, ne gemitu indigno turbate quietem:
Tumulumque mœstis irrigare fletibus
Definite, o vates. Nec enim, si vestra dolorem
Cohibere pietas renuit & constans amor,
Nostra etiam tristes patitur fortuna querelas,
Planctusque recipit obligatos funeri.
Vivimus: & spoliū de corpore mors habet uno.
Quod amastis in me, quod fui Cossartius,
Non rapuit. Manet ingenium post fata superstes,
Animusque veri cupidus & recti tenax.
Quam juvat immoto gaudentem insistere recto,
Nescire vestræ sortis ingratas vices;
Et dubiam, celeremque humano pectore labi,
Non posse morum perdere innocentiam!
Quam dulce est sine nube ipsum deprendere verum,
Mundique causas fonte mirari in suo;
Æternam sitim æterno restinguere potu:
Sese fruendum largientis numinis!
Hic legere, inque uno fas omnia discere verbo,
Et quod librorum tot mihi volumina,
Tot fando nunquam potuere evolvere linguæ;
Sine voce referat eloquens silentium.
Discendi labor omnis abest: infusaque menti
Oblivionem non timet scientia.
Cumque olim innumeris confuderit ora loquelis
Mortalium audax scandere in cælum furor,
Sermo unus placuit superis, & foedere pulchro
Conjungit idem pectora & linguas amor.
Hic & Concilia & cœtus spectare piorum
Mco adsidentem Labbeo demum licet:

Et conjuratos Christum defendere Patres,
Seu voce dimicandum & ardenti stylo,
Sive fides sparso fuit obfignanda cruore,
Hos multiformis Error, & foedam aspici
Hæresis obvelans faciem, gremiumque parentis
Discerpere atrox schisma, pellaci, & manu
Jucundum Novitas docilis miscere venenum,
Horrent, metuque sub Stryga deculant caput.
Me quoque pars tanti spectat nonnulla triumphi:
Calamoque & ore vindicasse cæcites,
Ingens nunc pretium, mercesque refertur Olympo.
Vari rependit *Vechius* grates suo;
Atque immortales dat circum tempora lauros,
Sacro coronam delibutam sanguine,
Auratisque adeo tecum *Francisce* quadrigis,
Memor dicati carminis, Solem super
Stellarumque domos lætantem tollis: *Averni*
Seu cum revisis Japonem ereptum jugo,
Et tandem edoctos Christo succumbere Sinas;
Seu templa crebra supplicum exitus prece
Ingredieris, toto quæ plurima condidit orbe
Tuoque Pietas consecravit nomini.
Sunt etiam nobis, ut quondam, nunc quoque cordi
Versusque, tibiæque, & argutis fides
In numerum pulsæ digitis. Rapit entheus ardor
Animos volentes: & disertæ carmina,
Inspirante Deo, fundunt ex tempore linguæ:
Queis aula cæli plaudit, & superum chorus
Mirando favet omnis. Et est audire voluptas,
Non fabulosi vana Pindi somnia,
Græjorumque efficta modis mendacia miris;
Non additum aris atque adoratum nefas:
Sed cantus sacros, quibus est Deus argumentum
Ingens, perenne, nescium fastidii,
Usque placens; quod nec cantu exhaustire facultas,

Cultu nec ullo majus efficere ingeni.
● Utinam spreto famæ popularis amore,
Aulæque nimiam lubricis favoribus,
Materiès vestri posthac sit carminis unus.
Dignum labori redditurus præmium doctus.
Terrarum cælique pater, cui dextra creatrix.
Cum promat ultro quas dat immensas opes,
Ipse suis gestit sese super addere donis.
Hac sorte lætus, his bonis circumfluens.
Non merui injusto causam tribuisse doloris.
Amici amico siccine beato invidens?
Gratati potius, decorique applaudere nostro.
Fides monebat. Cur inanes lacrymas omni
Perditis? ah! ne flete paterna in regna receptum.
Sed fere vestrum, tandiu exilium trahi.

JOANNES COMMIRIUS, S. J.

DE OPUSCULIS COSSARTII.

NE magnum in parvo Cossartum quære libello,
Majora ingentis stant monumenta viri.
Consilia hunc melius longo instaurata labore
Doctrinæ, ingenii pignora certa, dabunt.
Hinc pete Cossartum, Cossarti hæc nomine digna:
Nec monumenta capit tam brevis ista liber.
At quantum micat ingenium, & doctrina libello!
Vel sic Cossartum sat didicisse potes.

PETRUS VILLERIUS, S. J.

A D

CAROLUM RUÆUM, S. J.

ABSOLUTA JAM EDITIONE OPERUM

COSSARTII, ET CARMINUM IN EJUS LAUDEM.

COSSARTI cineres piis rigantur
Dum vatim lacrymis, & undecunq;
Ingens carminibus cietur umbra:
Cur solus taceam, rogas, Ruæ.
At nobis taciturnitatis illa,
Quam tu nec potes improbare, causa.
Nempe me nimius dolor tacere,
In parvas dolor eloquens querelas
Sed magnas taciturnus in querelas
Cogit, vel reliquo loquente vatim,
Et plorante choro. Fuit Suadæ
Hic Cossartius arbiter colendæ:
Et quas nunc doceo professus artes,
Et quâ nunc sedeo sedens cathedrâ,
Clari sub juga laureata montis.
Idem Pieriæ arbiter catervæ,
Totas pectore continens Athenas,
Totam pectore continensque Romam,
Et ritus patrios & exterorum,
Et jus Pontificumque Cæsarumque,
Et nodos Sophiæ impeditioris;
Et sanctæ abdita scita disciplinæ,
Quid non denique, norat & prophanæ
Et sacræ pater eruditionis?
Quin & noster erat sodalis ille,
Et mi præ reliquis amicus ille.

Quid me , quid tibi vis dolor ? tacere
Vel causam taciturnitatis ipsam ,
Me luctuque gravi stupere cogis.
Ergo carmina me rogare cessa ,
Cossarti ante alios amans Ruze :
Dolenti haud licet esse tam diserto.
Hunc Santolius , & Pererus , & qui
Id possunt alii , canant sodales.
His laudare vacat , mihi dolere

JOANNES LUCAS S. T.

EGO Stephanus De Champs Societatis JESU
 in Provincia Franciæ præpositus Provincialis,
 potestate ad id mihi à Patre nostro Joanne Paulo
 Oliva generali præposito facta: facultatem con-
 cedo, ut opus inscriptum, *Orationes & carmina*
Gabrielis Cossartii e Societate JESU, ab aliquot
 patribus ejusdem societatis lectum & approbatum,
 typis mandetur. In quorum fidem has literas, ma-
 nu nostra subscriptas, & sigillo nostro munitas,
 dedimus. Parisiis, 8. Maii, anno 1675.

STEPH. DE CHAMPS.

EXTRAIT DV PRIVILEGE DV ROY.

PAR Lettres Patentes du Roy, données à Paris
 le 14. Juin 1675. signées DESVIEUX, & scellées
 du grand sceau de cire jaune; il est permis à Se-
 bastien Mabre Cramoisy, Imprimeur ordinaire de
 Sa Majesté, d'imprimer en tel volume, marge, ca-
 racteres, & autant de fois qu'il voudra, pendant
 quinze années consecutives, le Livre intitulé, *Ga-*
brielis Cossartii Orations & carmina; avec défenses à
 toutes personnes d'imprimer ou faire imprimer led.
 Livre, sous les peines portées par lesdites Lettres.

Registré sur le Livre de la Communauté des Li-
 braires & Imprimeurs de Paris, le 28. Juin 1675.

Signé, D. THIERY, Syndic.

Et ledit Sebastien Mabre-Cramoisy a cédé son
 droit audit Privilege à Robert Pepie, suivant
 l'accord fait entr'eux.

